

NEM LESZ DEPORTÁLÁS

Kanada nemzetiiségeinek ez a nagy problémája ismét holtpontra jutott. Ezt egyesek örömhírnék, mások szomorú fejleménynek tartják. Vannak, akik nem mennének haza semmi pénzért, mások pedig minden lehetőséget elkövetnének, hogy már egyszer hazajuthassanak. Bármennyire tartanak is a deportálástól sokan, avagy bármennyire is vágyának már utána egyesek: a jelek szerint egyelőre szó sem lehet arról, hogy Kanada ezután szabaduljon meg a felesleges munkáskezeléstől. Ha vittek és visznek is haza beteg vagy bűnöző embereket, általános tömeges deportálásról már azért sem lehet szó, miután az ország nem bírna pénzzel.

Elnie ugyan többféle uton-módon igyekeztek megoldani ezt az immár elmégesedett kérdést, amely annyira magyarnak okozott álmátlan éjszakát: Ki tudná megmondani, hogy hány honfitársunk rettegett még a gondolatától is annak, hogy több esztendő kanadai kinszenvedés után erőszakkal vigyék vissza hittelezői karmái közé. Sokan irtóztak attól, hogy ők, akik valóságos felfedező expedícióra indultak valamelyik fehérre meszelt kis falusi házból a "dollárok birodalmába" — most mint koldusok térjenek vissza, akik még ígéretüknek sem tudtak elegendő tenni és a rosszrafordult kanadai viszonyok következtében a kamatokkal megnövekedett összegekkel tartoznak komának, sógoroknak, boldog-boldogtalannak.

Míg a fentiek részére megkönnyebbülést jelent a tömeges deportálás veszélyének csökkenése, azok, akik mindenáron haza szeretnének jutni még egyszer, fájó szívvel kénytelenek lemondani arról az oltás utazási lehetőségéről. Utóvégre is nem gyerekként unós-untalan olvasni a házulról érkező panaszos leveleket. Mert ha már koplalni kell az Óceán mindkét oldalán, miért ne léhessen legalább együtt a kis család a rokonokkal? Ha szerényen is, de bizonyára jobban megélnének otthon is, ha a kenyérkereső irányítja az asszonyt és az ifjú neuzedék sorsát a talán könnyebben akadna mégis egy kis bevételt, nem is szólva arról, hogy a család egységének hosszú időn át való megbontása legtöbbször sok baj kuforrása lehet.

"No meg azután mit is keresnénk továbbra is itt Kanadában?" — kérdezhetik sokan joggal. Hiszen itt százezredek mentek tönkre még az olyan magyarok is, akik pedig valóságos vagyonokat öltek terveikbe, amivel odahaza legalább a biztos megélhetésüket biztosították volna. Mert hiába kerestek jól itt Kanadában honfitársaink zöme az elmúlt évek folyamán: az utolsó három esztendő bebizonyította, hogy ez az ország még nem áll olyan szilárd közgazdasági alapokon, hogy állandó jólét tudjon biztosítani a betételes idegeneknek. Míg az évszázados multra támaszkodó európai államokban általában lassabban boldogulnak az emberek, bizonyos, hogy a mai kivételes időktől eltekintve a válság is hosszabb időszakon, egyenletesebben oszlik meg.

Tagadhatatlan, hogy Kanadában minden olyan mint az időjárás. Nemhogy egyik napról, hanem jóformán egyik órától a másikra gyökeresen megváltozhatnak minden. Mondanunk se kellene, hogy ez azután az emberek jellemének, szokásainak kialakulásán is nyomot hagy és habár sok magyar bővítette tudását, látókörét, tapasztalatait ebben az országban — sokan

viszont veszítettek abból a törhetetlen magyar megbízhatóságából, mely ezer esztendőn át még a népvándorlás keresztjében is virágzó államéletet tudott teremteni a Duna-Tisza között.

És ha már belátjuk, hogy a magyarság zöme — akár fetszik, akár nem — kénytelen ittmaradni ebben az országban, akkor kétségtelenül módosítanunk kell felfogásunkon. Már azon a titokban oly sokak lelkébe idegződött felfogáson hogy mi magyarok csak mint afféle vándor cigány-nép kóborlunk ebben az országban. Erről — ha egyáltalában komoly terveink vannak Kanadával — egyszer és mindenkorra le kell mondani.

Ne higgye senki, hogy le akarjuk beszélni arról, hogy a legmegfelelőbbnek látszó módon keresse boldogulását ebben az országban. Sőt ellenkezőleg: kutassa fel minden magyar a legkedvezőbbnek látszó munkaalkalmat. De szívezzük meg azt az angol mondást: "Stick to the job!" — Tarts ki a munkádnál! Ilyenkor tavasszal feltétlenül kell munkát találni akárhol is, akár milyen feltételek mellett is. És ha kap munkát a magyar, akkor tartson is ki mellette, hogy ne mint idegent, hanem mint ennek az országnak polgárát tekintésék és a jövőben nagyobb megértéssel kezeljék, ami — hiszük — előbb-utóbb nagyobb fizetésben, jobb megélhetésben fog megnyilvánulni.

Apponyi: „Elvész a Népszövetség, ha a fegyverkezést nem szabályozza”

A genfi leszerelési konferencia és a Népszövetség rendkívüli közgyűlése husvét szünetelt Apponyi Albert, Magyarország népszövetségi delegációjának vezetője felesége társaságában hazautazott.

A svájci gyorsvonat meglehetősen zsúfolt egyik másikosztályú fülkájében utaztak. Nem vettek halóköcsöt, hanem ülve töltötték az éjszakát. A nemes egyszerűségű öreg házaspár türelmesen viselte a 32 óras hosszú fátardalmait.

A magyar külpolitika nagy vezére megérkezésekor fogadta az egyik napilap munkatársát, akinek a következőket mondotta:

— A leszerelési konferencia kimenetelére vonatkozólag egyáltalán nem tudok jóslni, mert a jóslatot semmiképpen sem tudnám megindokolni. Bizonyos az, hogy több reménnyel érke-

zem Genfből, mint amilyennel oda utaztam. A leszerelési konferencia végső kimenetele teljesen bizonytalan.

A véletlen úgy hozta magával hogy a leszerelési konferencia összehívott genfi-japán konferenciát elhárításának céljából összehívott genfi-japán népszövetségi közgyűléssel és ennek a két konferenciának párhuzamos tanácskozása meglehetősen súlyos munkát rótt mind azokra, akik valamely állam képviselői lettek. A konferenciák Genfben.

RETTEGNEK A FRANCIÁK A NÉMETEKTŐL

— Ismétlem hogy a két konferencia kimenetele teljesen bizonytalan és én — tette hozzá keserű mosollyal — ezt még eredménynek is tekintem. A leszerelési konferenciáról annyit

mondhatok, hogy határozottan visszautasításban egy oldalról sem részesült.

A leszerelési konferencia dominálójának kérdése, természetesen leg. Franciaországnak a német birodalom iránt viseltett nagy bizalmatlansága és az a kérdés hogy ezt a lélektani tényeket mennyire sikerül elsimítani. Természetesen, ennek a lélektani adottságnak a kiküszöbölése nagyon függ a német belpolitikai viszonyok alakulásától.

MEDDIG LESZ ALARENDELTE A LEGYŐZÖTT A GYŐZTESNEK?

— Ami magát a leszerelési konferencia menetét illeti, megállapíthatom, hogy mindenki parkodott a nagy elvi döntéseket elhalasztani, bizonyos, hogy ez a végtelenségig nem fog menni és a husvét vakáció után a kérdés megéri a döntésre s akkor kell, hogy valamilyen határozat jöjjön létre. A leszerelési konferencia tanácskozásainak során a kis államoknak nagyobb és önállóbb szerepük volt, mint eddig bármikor a Népszövetség tanácskozásain. Különösen a kínai-japán kérdésben erősen befolyásolta az ő hangulatuk a már meghozott és teljesen elfogadott határozatot. Az ő hangulatuk pedig az volt, hogy a Népszövetségnek kötelessége a legerélyesebben fellépni a rendelkezésre álló eszközök hatalmával.

— Ha a Népszövetség ilyen körülmények között sem érne eredményt, azért nem felesleges. De mindent meg kell tenni, ami hatalmában áll, hogy a Kína és Japán között kitört konfliktust elsimítsa.

— A leszerelési konferencián két kérdés uralkodik, amelyek közül az egyik leginkább benűnkelt érdekel. Nevezetesen az hogy ki fogják-e kiküszöbölni azokat az elvi egyenlőtlenségeket a győztes államok és a legyőzöttek között, amelyek a még az államok e két csoportja

között tényleg fennállnak. A második pedig az, vajlon egyáltalán komoly lépés történik-e a fegyverkezések leszállítása tekintetében?

— Mondhatom, hogy mindkét ügyben igen megoszló áramlatok állnak egymással szembe és lehetetlen előrelátni, hogy ezek közül melyik fog győzni. Ámbar az utóbbi irányban, tudniillik a leszerelés komoly terjedelme tekintetében ósintén szólna, nagy sikert én nem várok.

Az előbbi kérdésben, abban, amely minket elsősorban érdekel, hogy az egyenlőtlenség a győztes hatalmak és a legyőzöttek között végre szűnjék meg most fog kifejlődni a komoly harc, amelyet eddig még mindenki kitolni igyekezett.

— Ami a genfi hangulatot illeti, harmadik tényezőnek a leszerelési konferencia és a kínai-japán konfliktus mellé odaállott Franciaország felhívása a Duna-államok gazdasági viszonyának rendezésére. Ezt, tudvalevőleg Franciaország indította meg és lehetetlen el nem ismerni a kezdeményezés jogosságát és időszerűségét.

ADÁZ VERSENGÉS A SZINFALAK MÖGÖTT

— A munka a kulisszák mögött folyik a még fennálló igen komoly elvi ellentétek kiküszöbölésére.

Ezzel az ügygel azonban sem a leszerelési konferenciának, se a Népszövetség rendkívüli közgyűlésének nincsen semmi dolga. Erre nézve nekem sincs dologom, mert a kormányok közvetlenül tárgyalnak egymással és ezért jött Walko külügyminiszter római és párisi tanácskozásai után Genfbe, hogy itt is, mint a két fővárosban, az illetékes tényezőkkel tárgyaljon.

— Végső megállapításom tehát ez: A leszerelési konferencia lehet, hogy eredmény nélkül oszlik szét, de következmények nélkül nem. Ez teljesen bizo-

A FALAK ÉNEKELNEK

IRTA: DALLOS SÁNDOR

Foltozom a kabátom s a tümeg-megakad az össze-vissza-foltozott szövet göcsörtelében. A pincében ülök, ahol lakom, a fény benéz az ablakon, kint lábak igrkeznek tova s nekem már olyan praxszim van ebben, hogy ahogy varrás közben fel-felpillantok, két lépésből is megállapítom, hogy ki lehet az igyekvő láb gazdája. Csöndes és kontempláció foglalkozás a foltozás; szeretek elabrálgatni vele, mert közben mindig elgondolkodom: Varrás és betetvákozás közben jutnak mindig eszembe a legjobb gondolatok, ugyanarra, hogy azok az órák már valóságos meditációs időmmé lettek, végtelen térségeket befutnak alattuk a gondolataim s életem legszebb részét mindig ilyenkor intézem. Ezekben az időben gondolkodom az írásra, anyámat ilyenkor vigasztalom magamban, sőt ilyenkor szólógnatok a menyasszonyomat is, amit ugyan még nem ismerek, de tudom róla, hogy barna haja lesz, kék szemé, szép, ivelt szája, leányosan bátor és nyílt arca, csodálatosan finom vonalú, gondozott kezei, melyekre majd nagyon vigyázok és hangja — nos, a hangja minden női hangok közül a legdrágább és legmelegebb lesz, olyan drága és olyan meleg, hogy így, isten tudja, hogy hány évi távlatból is meghatódom tőle.

Ilyen csöndes, enyhén kínzó gondolatokkal foglalkozom én most is. Deután háromnegyed négy lehet, április vége van a tetőkről dől a víz, de még hideg van. A pince különösen nyirkos, így hát fűtők; fafogács és apró széndarabok égnek a kályhában. A forgács-

lég morogva zug s a nedves szén, ahogy a melegtől szétfakad, néha akkorákat pattan, mintha revolvergolyó került volna a parázs közé. A kályha szélen kis köicsönzött kék fazékban langyosodik a vacsorára való tej, még nem forr, de innen-onnan már duruzsolni kezd. Korán szoktam vacsorázni s lebuvoak a pokrócom alá, hogy kevesebbet fogyjon a villany. Most még jól látok itt az ablaknál, az emeletes házak tornya még piros a lenyugó napfénytől, de bent a sarokban már gyülekezik a homály és hovatovább a falak is énekelni kezdenek. Én nem tudom, megfigyelte-e már valaki, de a falak este énekelnek. Nem lehet megmagyarázni miért, de határozottan hangjuk van. Finom, nyújtott, monoton zümmögésük mint egy távoli nagyon távoli ének, melynek csak a domináns részket el-ldáj, valami halk, folytonos pengés, mint mikor az acélhúr fújja gyengén a szél, drótkórusok zümmögése vagy a téglák parányai jagatnak az öt emelet súlyától. Nemi tudja az ember. Gyakran gondolok arra, hogy talán a falakban keresztl-kasul vonuló villanydrótok erezte adja ezt a különös hangot. Talán a generátorok és dinamók zugnak el idáig?

De az is lehet, hogy csak a magányosság énekel.

Mert végtelenül magányos tud lenni az ember. Ilyenkor este, mikor már a fény bizonytalan s a dolgok elvesztik határozott körvonalukat, minden irrrealitásokba téved, az anyagok lényege eltelik mesével, a falak elkezdenek énekelni s az ember egyedül marad. Jó lenne ha ilyenkor ez vagy az ismerős, ismeretlen vagy akár egy rendőrs is rányitná az ajtót, de nem jön senki sem. Ez az idő, mi-

kor mindenki társaságban él, uccára megy, elkészítődik vagy éppen hazatér, mindenki önmagával van elfoglalva, a nappali dolgok elhagyják az embert s az álom még nem jön. Út csak a homályosuló ablak alatt, gubbaszt egy rossz kabáttal az ölében, a kihűlt tüt már rég belezsúrta a foltba s míg egyre jobban térül rá a sötét, érz, hogy lassan-lassan szinte kihűl és sziget lesz az átmelegülő dolgok között. Idegen és sziklákból öszszerűt sziget, valami vulkáni eredetű, holdbeli kráterstízt, melyen meghasad a szél, világűrbeli egyedülvalóság. Se állat, se semmiféle élő nem érzi ezt, csak az ember, a halhatatlan lelke miatt.

Igy van ez minden este. Ma is. Ülök itt s elgondolom: valami nehéz testi munka lenne jó, ötkilós kalapáccsal állni az izzó vas előtt s kukálni hajlados derékkel, míg a mester kis-kalapácsa cifrázza ugarja a tépőt az üllőn, nagy sinvasakat emelni huszadmagammal, bányában dolgozni pislogó mécs mellett, de befogni a testet, ebben élni, mert a szellem szepará s a test, az izomritmus öszszehoz, hasonlóvá tesz és bajtársasságot nevel. Ime, most hamarosan megjön ide, a fölöttem lévő lakásba az esztergályos, jó fátart, megmosdik, megtörlő ugráló izmait a durva kendertörülközővel, barackot nyom a gyerekei fejére, megkérül a feleségét, mi lesz a vacsora, aztán rágyújt, begyújtja a rádiót s zenét hallgat. A fűszeresnél megkezdődik az esti forgalom. Az ócskavasas most zár be. Az udvari suszter igrkezik, mert este szólt postamunkája van. Az asztalos kezében dalol a fűrés s jó gyantaszag van körülötte. És így tovább és így tovább. A test nem hagyja el az embert, a fáradtság olyan, mint

egy barátságos pipa, leül az ember s az izmai, melyekkel éppen hazatér, mindenki önmagával van elfoglalva, a nappali dolgok elhagyják az embert s az álom még nem jön. Út csak a homályosuló ablak alatt, gubbaszt egy rossz kabáttal az ölében, a kihűlt tüt már rég belezsúrta a foltba s míg egyre jobban térül rá a sötét, érz, hogy lassan-lassan szinte kihűl és sziget lesz az átmelegülő dolgok között. Idegen és sziklákból öszszerűt sziget, valami vulkáni eredetű, holdbeli kráterstízt, melyen meghasad a szél, világűrbeli egyedülvalóság. Se állat, se semmiféle élő nem érzi ezt, csak az ember, a halhatatlan lelke miatt.

Ezeket gondolom, megrakom a kályhát, a tűz bögni kezd, megint odaülök az ablak elé, hallgatom a siető lábak kopogását s közben föl-fölnevetek, mint egy harmadik személy, hogy mi ilyen gyalázatosan egyedül vagyok. Nem fáj ez, inkább szórakozás, alapjában nagyon jól megszóktam ezt, talán még szeretem is, hisz az ember az odvas első fogát is megszereti lassan, ha nem nagyon fáj s el-elnézgeti s tudja, mindez nem fontos, ostoba és gyöngédségre mutató idegijáték mindössze; a fonatos az, ami belül van, amit akar az ember, az egészséges látás, látás és az energia, amely felmozdulva, kemény, mint a vas, masszív és megbízható, akaratos, jó férfierő és persze, ha üt-ni kellene a következő pillanatban, mindez villanás alatt elmulna s odavágna az ember istenese; ez itt, tudom, anyám álmodó vére, hanem útni nem kell, minden dolog a fejét tehén nyugalmával békés, a falak már valóban énekelnek s fölpillantva, látom, hogy az ablaknál egy ázott, piszkos dakszilikutya áll, orrát odatolja az üveghez, a szeméi ragyognak, mintha láz fűtené őket s panaszosan nyuszit.

A szemünk összekapcsolódik a főlhalmában és nézzük egymást. Mozdulatlanul bámulunk az ablaküvegen keresztül egymásra, egy villogó szemű, kóbor kutya és én. Én csöndben vagyok s az vékonyan nyuszit odakint. Az este itt van már, az uccán égne a villanyok. A kutya teste hosszú, aránytalanul hosszú s hasa csaknem a földet érinti. A farkát behúzza

a hasa alá s az inai jóformán kővé dermedten tartják. Nem tudom megmagyarázni, hogy neki és szóval tartják, rokonságot szalaznak közte és a világ között.

— Gyere be! — mondok e-lőbb csöndesen, hogy magam is alig hallom, aztán kiáltok: — Gyere be!

A térdepem csapok, mint ahogy hívti szokták a kutyaikat. Aztán felállok, az ajtóhoz lépek, felmegyek a lépcsőkön, kinyitom. Akkor a kutya is ott van, áll, majd anélkül, hogy rámpillantana, előreszegett fejével lebotorkál a lépcsőkön. A kályhához kilvágat a tűz, a kutya arra tart zsinóregyenesen, mintha huznák s elfekszik a kályha mögött a pokrócon. Nem látom, csak hallom. Különös érzésem van.

— Vendégem érkezett! — mondok. — Jóestét!

Leülök a székre, de most már a kályha felé fordulok s hallgatom. Csöndes szöszmötölést hallok mindössze, a kályhában durrog a szén s a peremén zsongani kezd a fazékban a tej. Szép, konzonzancia ezek a csöndes, élő zajok, élet és nem is vagyok egyedül, hallgatom hát őket, mintha nyáréjszakai mézön feküdnék hanyatt, egyszerű kapcsolatban van a világgal s megindulnak bennem is a mesék jó meleg van, egyáltalában boldogan érzekelem a testemet s érzem, hogy a nyakamon, a carolisban, tetlen és egészségesen liktet a vér. Kellemes érzés. A sarkok sötét öble puha s a padlóra gyenge négyzetes fényt vet a szemben lévő emeleti ablak. Különösen szép a pince most, reszketnek a halvány fények, a barátok templomában litánia lehet, idáig zsong az orgonaszó, de csak úgy, mintha méhkas lenne valahol a falban,

a vérem árad, felülről léptek köpognak. Szép minden, különösen meleg; a vendég kutyaát figyelem, de nem jön tőle semmi-féle hang. Talán nem is él már, gondolom, felállók és felgyújtom a villanyt. A fény szinte csattan s a lélekzetem elakad, ahogy a kályha mögé nézek.

— Ejnye! — mondok sokára s úgy érzem, hogy szörnyen meg vagyok hatva. — Ejnye kiskutyám!

Nem is tudom, hogyan mondjam. Nagy nyűgös van a kályha hamógtól szőnyegdarabon. Ötven vannak már. Négy kis lehunyszemű kutyaöllyök, ott gyömöszkölődnek az anyuk háts körűl, a fényre sivalkondi kezdenek s az anyjuk nyalja őket. Remeg a szám. A kutya nyöszörög, rámpillant és elfordítja a fejét. Olyan ez a mozdulat, mint a szemérem. Leoltom a villanyt, a tüzet nézem s az esti csöndben melyeket lélegezve hallgattunk egymással szemben ketten: a kutya meg én. Sokáig. Közben gyantát tesz a kályhára s a jó szag lassan betölti a helyiséget. Mintha érett kórték hullanának valahol messze iszonyuan megrakott fákrol, olyan érzésem van.

Igy ülök ott talán egy órát is csöndben, csaknem elalszom. Akkor felgyújtom a villanyt; a kutya elnyulva fekszik, a szemé le van hunyva s két kis poronty dudál az anyja emlőin boldogan. Kint élénkül a zaj, félfat felé lehet s fölöttünk öt emelet, tele emberekkel. A kályhában a hamun átparázlik a hamvadó tűz. Kint április van. Kifőttem a tejet a fazékból s megfelezem a kutyával. A csakámban tesszem eléje és csöndesen eszünk mind a ketten. A falak halkán énekelnek.

nyos. Ha sikerül az ellentéteket a legyőzött és a győztes államok között kiküszöbölni és méltányos megegyezéssel a fegyverkezések terén köztük fennálló különbséget kiegyenlíteni, akkor a nemzetközi hangulat kétségtelen jobb lesz és az általános helyzet lényegesen meg fog javulni. De ha ezt az ellentétet nem sikerül kiküszöbölni, akkor a hangulat mérhetetlenül rosszabbodni fog, mert akkor a Népszövetség erkölcsi alapja elveszítettnek tekinthető.

EGY FÖLDMŰVESFESTŐ KIALLITASA

A "Falusövetség" a közel-műben Budapestén kiállítást rendezett egy magyar östehetség munkáiból. Aldoó József egyszerű földműves-sorból küzdött fel magát odáig, hogy mint festőművész számot tart-hasson a közönség érdeklődésére és a kritika komolyságára. Aldoó József kitünően rajzol, öntudatosan kezeli az anyagot, izléssel, figyelemzettséggel keresi a színharmóniákat úgyhogy műtjában inkább valami festőiskolát, mint az eszkarvát vél-nénk felfedezni.

ÚJ ARANYTELEPEKET TALáltak

Quebec tartományban Pasqualis város közelében 110 mérföld hosszú és 3-10 mérföld széles gazdag aranytelepet találtak amelynek kiaknázására több vállalat alakult.

British Columbia középső, az ugynevezett Cariboo vidékéről is újabb aranytelepekről hallunk viszont a közlekedési nehézségek miatt ezek jövedelmező kiaknázásáról egyelőre nehezen lehet beszélni.

JÓ VASART CSINALT A NEMZETI BANK

Dóra Sándor galamblovó bajnok a monte-carli versenyekben való részvétel céljára 6000 francia frankot kért a Nemzeti Banktól, amelyet meg is kapott, miután annak ellenértékét magyar pengőben befizette. A Nemzeti Bankot ezért megtámadták a parlamentben, de már akkor jeleztek, hogy a világbanok értékes díjat be fogja szolgáltatni a Nemzeti Banknak. Ez most meg is történt. Hat-ezer frank helyett 150,000 francia frankot kapott a Nemzeti Bank.

MEGÉRKEZTEK A GÓLYAK AZ ÓHAZÁBA

A magyar Madártani Intézet-hez befutott jelentések szerint a fecskék és gólyák is kezdenek érkezni. Az első fecskéket Bjáról jelentik, ahol többet lát-tak a Duna fölött. Dab közég-ben szintén láttak fecskéket, a-melyek a befagyott soroksári Dunagy fölött szállodogáltak. Ugyanakkor már szunyog-rajok is észleltek. Az első gólyát a györmegyei Gyirmótról jelentik. Kál hevesmegyei köz-ségben a Tarna patak mellett láttak egy párt. Más évben sem mi rendkívül sem volna ezek-ben a korai érkezésekben, de az idén ezek is igen feltűnőek, mert az erdei szalonkák vonulá-sáról még mindig csak igen gyér híradások vannak.

NYOLCVANEZER ÁRVA ÉL ODAHAZA

Megállapították, hogy Csonkamagyarországi területén érvé-ldőszerint nyolcvanezer árva gyermek él. Ezeknek egy része állami, városi és felekezeti árva házakban van elhelyezve. A népjóléti minisztérium a vidéki városokban gyermeknevelő ot-tonokat is akar létesíteni, ahová elsősorban árva gyermekeket helyeznék el.